

PÁL LEVELE A FILIPPI EKEZ

3-4. FEJEZET

Gyakori dolog, hogy a körülmények miatt nagyon nehéz örvendezni az Úrban, és van, amikor egyszerűen lehetetlen. Ha átmentem a piroson, és elütöttem valakit, akkor ebben a körülményben igen nehéz örülni, de mindig örvendezhetünk az Úrban, mert Ő minden körülmények fölött van. Pál is erre biztat minket

Egyébként pedig, testvéreim, örüljete az Úrban. Hogy ugyanazt írjam nektek, az engem nem fáraszt...

Másszóval, itt vagyok láncra kötve, de nekem nem esik nehezemre ezt megírni, mert én örülök az Úrban itt is. Biztos vagyok benne, hogy Pál nyomoruságos körülmények között ült a börtönben, de mégis tudott örvendezni az Úrban.

*titeket viszont megerősít.
Óvakodjatok a kutyáktól...*

Az Úrban való örvendezés után közvetlenül figyelmezteti őket a hamis tanítókra. Voltak bizonyos emberek, akik mindenhova követték Pált, és megpróbálták elferdíteni az Isten kegyelmével kapcsolatos tanításait. Elsősorban a zsidó törvényeskedők voltak azok, akik megpróbálták az embereket visszahúzni az Istennel való törvény alapú kapcsolathoz. Azt akarták, hogy mind körülmetélkedjenek, alá vessék magukat Mózes törvényeinek, és ez alapján térjenek meg. Pál szerint ez Jézus Krisztus evangéliumának elferdítése volt.

Ezek az emberek a nem zsidókat pogány kutyáknak hívták, és ezalatt nem valami kedves szobakutyát értettek, hanem veszett kóbor kutyákra utaltak. Ezeket mindendenki utálta Izraelben, és ezért nevezték a zsidók őket kutyáknak. Itt Pál ezt a kifejezést megfordítja, és azon tanítók ellen használja, akik a hívőket visszaakarták helyezni a törvény hatásköre alá.

óvakodjatok a gonosz munkásoktól, óvakodjatok a megmetéltektől!

A megmetélés szó a görög „megcsonkító” szóból ered. Pál arról beszél, hogy ezek azt akarják, hogy a pogányok körülmetélkedjenek a megváltás érdekében.

Mert mi vagyunk a körülmetéltek, akik Isten Lelke szerint szolgálunk, és Krisztus Jézussal dicsekszünk, és nem a testben bizakodunk.

Pál folyamatosan azt hangsúlyozta, hogy a fizikai jogok semmit sem érnek, ha a lelki tapasztalások ezzel nincsenek összhangban. A test körülmetélése semmit sem számít, mert Istent az érdekli, hogy a szívem „körül van-e metélve”, hogy a szívem a Lélek szerint működik-e? Hiába van tehát bármilyen jogom valamire, ha a szívem a test vágyait követi, akkor bármilyen fizikai tapasztalat semmisnek nyilvánítható az Istennel való kapcsolatomban.

Ugyanezt elmondhatjuk azokról a jogokról, amelyeket a gyülekezetben magunkénak mondunk. Például a vízkeresztség joga, nem egy fizikai jog, hanem egy lelki megtapasztalás kell legyen. Nem fog senkit megmenteni maga a víz alá merülés, hanem csak a régi ember halála és az új, Krisztusi élet megnyilvánulása lesz a szabadítás mindenki számára. Jézus mondta, hogy „Isten Lélek, és Őt csak lélekben lehet dicsőíteni.”

Mi tehát Istent lélekben kell imádjuk, lélekben örvendezünk abban a dicsőséges szabadságban, amely az Istennel való kapcsolatunkat jellemzi Krisztusban.

Pál a római levélben azt mondta, hogy nincs semmilyen bizodalma a testben.

Pedig nekem lehetne bizakodásom a testben is. Ha másvalaki úgy gondolja, hogy testben bizakodhat, én méginkább:

nyolcadik napon metéltek körül, Izráel népéből, Benjámin törzséből származom, héber a héberek közül, törvény szempontjából farizeus, buzgóság szempontjából az egyház üldözője, a törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam.

Ez elég jó ajánlólevél. Ha volna lehetőség a megváltásra saját munkálkodásod és a törvény megtartása alapján, akkor Pál az élen állt volna. Mindene a lehető legjobb rendben volt, ha a törvény szempontjából vizsgáljuk az ember igaz voltát.

Emlékeztek, amikor Jézus a Hegyi Beszédben, Máté 5.-ik fejezetében azt mondta:

Mert mondom nektek, ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét és farizeusokét, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.

Pál egy klasszikus példája volt annak, amire itt Jézus utalt, mert a farizeusok igazsága maximális benne volt, még túl is teljesítette az előírásokat, de mindez nem elég ahhoz, hogy egy ember bejusson a mennyek országába.

Ezek a tévtanítók körbejártak a pogány hívők között azt hirdelve, hogy ha igazak akarnak lenni, akkor meg kell tartásuk a törvényt, de Pál azt mondta, hogy „Szó sincs róla, én is innen indultam, mindenben tökéletes voltam a törvény szempontjából.” És aztán itt következik ez a hatalmas kijelentés:

Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltém a Krisztusért.

Mindez a sok kitüntetés, amely olyan magas polcra helyezett engem, semmit nem ér a Krisztusnál.

Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért.

Pál apostol Damaszkusz felé tartott, hogy üldözze az egyházat, és a főpaptól megszerzett papírok felhatalmazták őt arra, hogy mindazokat börtönbe vesse, akik Jézus Krisztusban hittek. Megöletéssel akarta fenyegetni a hívőket, *Útközben azonban, amikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény villant fel körülötte,*

és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?”

Ő pedig megkérdezte: „Ki vagy, Uram?” Az így válaszolt: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod.

Pál megtért a damaszkuszi úton, találkozott Krisztussal és hirtelen mindent, amit eddig az életében fontosnak ítélt, a vallási háttérét, eredményeit, egyszerre mind kárnak ítélte Krisztusért.

Pál ezt a levelét körülbelül 30 évvel a damaszkuszi úti megtapasztalása után írta, és erre utal, amikor azt írja, hogy *ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltém a Krisztusért.* De ezután ezt a megtapasztalását felrészletelve azt mondja, hogy *Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért.*

Másszóval, mindezt a nagy „pálfordulást” 30 éve tapasztaltam, és még a mai napon is, 30 évvel később, ugyancsak kárnak ítélek mindent ami a megtérésem előtt történt.

Sokan bizonyosságot tesznek arról, amit évekkal ezelőtt tapasztaltak Krisztusban. „Annak idején olyan dicsőséges megtapasztalásban volt részem, és az életemet teljes mértékben az Úrnak szenteltem. Megmozdult bennem valami, amint az Isten Lelke megérintette az életemet.” De sajnos hiába ítélték akkor kárnak egy csomó mindent a korábbi életükből, most ismét visszavették azokat.

A múltbeli megtapasztalás csak akkor valós, ha jelenidejű következményei vannak, ellenkező esetben értéktelen. Semmi értelme azt mondani, hogy „kárnak ítélem azokat a dolgokat Krisztusért 30 évvel ezelőtt”, ha közben ismét ugyanazt csinálom, mint azelőtt. Nem számít, hogy mi történt veled 30, vagy 20, vagy akár 10 évvel ezelőtt, csak az számít, hogy a mai napon milyen az Úrral a kapcsolatod.

Az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Nagyon szeretem ezt a kifejezést, és úgy gondolom, hogy mi a világ legáldottabb teremtményei vagyunk. Tudjátok, hogy milyen sokan vannak a világban, akik sohasem hallottak az Urunk ismeretének páratlan nagyságáról? Emberek éltek és meghaltak anélkül, hogy a mi Urunk Jézus Krisztusról hallottak volna.

Nemcsak hogy megvan az Ő ismeretének páratlan nagysága számunkra, de az is kiváltságul jutott nekünk, hogy összegyűlhetünk és együtt tanulmányozhatjuk az Isten Igéjét. Mit nem adnának egyes emberek, ha most velünk együtt lehetnének közösségben.

Őerte kárba veszni hagytam, és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem.

És valóban Pál mindent kárba hagyott veszni, mert azok, akik azelőtt társai, bajtársai voltak, teljesen ellene fordultak. Amikor Pál befogadta Jézus Krisztust, akkor a többiek szempontjából halott lett, többé nem létezett számukra.

Hogy kitűnjék rólam őáltala: nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján

Pál tehát a törvény szempontjából kitűnően teljesített, de mindezt elvetette Jézus Krisztus ismeretéért, és az egyetlen vágya az lett, hogy megismerje Őt és Benne éljen. Már többé nem érdekelte a saját igazsága, hanem csak az Isten igazsága, amely az övé lehetett hit által, Ábrahám igazsága, akinek hitét Isten igazságnak számította be.

Ha Isten előtt a saját munkálkodásom alapján akarok megállni, akkor először fel kell állítsak magamnak egy mércét: mit jelent az igaz élet? Mi a jó és mi a rossz? Ezután pedig mindig arra fogok törekedni, hogy a jót cselekedjem, keményen fogok dolgozni azért, hogy megússem a jóság mércéjét.

A legtöbb amit elérhetek az, hogy egy önelégültséget építsek ki magamban, mert aki be tudja tartani a szabályokat, semmi rosszat nem tesz, az egyre inkább büszke lesz önmagára, és egyre inkább ítélkező lesz másokkal szemben. Olyan lesz, mint az a farizeus, aki azt mondta az Úrnak: „Uram, köszönöm, hogy nem vagyok ilyen bűnös, mint a többiek, hogy nem vagyok kizsákmányoló. Köszönöm, hogy jó vagyok.”

De ebből aztán rögtön következik az ítélkező hozzáállás, mivel a lelkeség csúcsának gondolom magam, és hajlamos leszek mindenki mást megítélni, aki nem él hozzám hasonló szent életet. „Hogy mondhatja egy ilyen ember, hogy Isten gyermeke? Mit képzelsz magáról?”

Ez nagyon veszélyes dolog lehet.

Ezzel ellentétben, ha őszintén felismerem, hogy bűnöket követek el, gondjaim vannak a testi vágyakkal, önmagam féken tartásával, akkor tisztán elismerhetem, hogy nem vagyok tökéletes, de teljes szívemből

hiszek Jézus Krisztusban, mert Ő a megmentőm, Ő az uram. Ekkor Isten beszámítja nekem ezt a hitet igazságként.

A saját erőmből megszerzett igazsággal az a baj, hogy annak ellenére, hogy kitűnően teljesítek, és teljes életemet a szabályoknak megfelelően éltem le mindaddig, viszont egy napon az úton az autóm elé vág egy örült, majd nem belerohanok – és ekkor hirtelen kicsúszik egy mondat a számon, és a teljes tökéletességem kitörlődik az Élet könyvéből. Ebben a fajta igaz életben nem lehet semmiféle bizodalمام, mert bármely pillanatban elveszíthetem azt.

Azt az igazságot, amelyet Isten a Jézus Krisztusba vetett hitem alapján számít be nekem, nem tudom így elveszíteni, mert annak ellenére, hogy kicsúszott az a mondat a számon, a Szentlélek emlékeztet a jó útra, és lehajtom a fejem, és bocsánatot kérek Istentől, azért, hogy nem Őt képviseltem ebben a pillanatban. A Jézus által kapott hitem nem inog meg. Lehet, hogy a cselekedeteim meginognak, de a Krisztusban való hitem töretlen, és ennek alapján számít Isten igaznak engem.

Nem csoda, hogy Pál is ezt az új igazságot akarta magáénak tudni, mert igaz ugyan, hogy addig a pontig tökéletes volt, de boldogan dobta ki az élete hajójából a régi életét a sok küzdelmével és erőlködésével együtt, hogy az új életét a Lélek szerint élhesse.

nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján

Egyszer ezt valaki egy igen érdekes történeten keresztül érzékeltette.

Valahol Amerikában volt egy nagyon szegény lány, de kemény munkája árán egy igen jónevű iskolába járhatott. Amikor elérkezett a ballagási ünnepség, szeretett volna egy új ruhát az ünnepélyre, mint ahogyan a többi lány is új ruhákat kapott erre a napra. Mivel nagyon szegény volt és nem volt pénze, csak nagyon szerény megélhetésre, ezért szerzett egy ruhamintát szabás-varrási leírással együtt, majd vett hozzá olcsó anyagot is.

Annak ellenére, hogy gyakorlatlan volt szabás-varrásban, mégis lépésről lépésre követte az utasításokat, kiszabta a ruhát és elkezdte varrni. Mivel tapasztalatlan volt, az illesztés nem mindig volt elég pontos, de lassan-lassan, miután számtalanszor újból és újból visszaabontotta a varrást, sikerült a munkát befejeznie.

Felvette az elkészült ruhát, és kiment a többi kollégiumi lányhoz, és így szólt: „Nézzétek, ez az én új ruhám! Ezt fogom felvenni a ballagáson.” Ránéztek, és udvariasan mosolyogtak, megdicsérték, hogy szép, szép. A következő pillanatban Lady Bountiful lépett be a szobába és így szólt hozzá: „Ifjú hölgy, szeretném, ha velem jönne!” Kiment tehát vele a kijáratig, ahol egy autó állt, amelyet egy sofőr vezetett.

Együtt elmentek az egyik legdrágább divatszalonba, és miután leültek a kényelmes plüss fotelekre, a modellek jöttek sorra bemutatva a legutolsó divat leggyönyörűbb darabjait. Végül belépett egy modell egy olyan elbűvölően csodálatos ruhában, hogy a lány önkéntelenül is felsóhajtott a gyönyörű ruha láttán. Lady Bountiful észrevette ezt, és közelebb hívta a modellt, hogy jobban megvizsgálhassák a ruhát. Amint a modell ott pörgött, forgott a ruhában előttük, a lány meglátta az árcédulára írt összeget: 4,000 dollár. Azt gondolta magában, te jó ég, nem is hiszem, hogy van valahol a világon ennyi pénz. Lady Bountiful észrevette, hogy ez tetszik neki, szólt az egyik eladónak, hogy csomagolják össze és vigyék ki a kocsihoz.

Amikor visszaérkeztek a kollégiumba, Lady Bountiful kihajolt a kocsihoz, átadta neki a ruhát és azt mondta: „Remélem, hogy jól fogsz szórakozni, a ballagási bálon.” A lány felment a szobájába, felvette a

ruhát, amely tökéletesen állt rajta, kiment a többiekhez, és amint felhördültek a gyönyörű ruha láttán azt mondta nekik: „Nézzétek a ballagási ruhámat, már nem az én kezem munkája, hanem olyan valami, amit én magamnak soha nem tudtam volna megcsinálni.” Egy kegyelmi ajándék.

Pál tehát minden tőle telhetőt elkövetett, hogy saját munkálkodása alapján legyen igaz ember, de aztán megismerte Jézus Krisztust, és továbbá már nem akart a saját igaz voltáért küszködni a törvény alapján, hanem ezt boldogan cserélte fel az Isten igazságára, amelyet a Jézus Krisztusba vetett hite alapján számított be neki.

hogyan megismerjem őt és feltámadása erejét

Mindnyájan egyöntetűen meg akarjuk ismerni az ő erejét, a feltámadása erejét, mert annyira vágyunk erre az erőre. De Pál nem áll meg itt, hanem tovább megy:

valamint a szenvedéseiben való részesedést

Állj meg, Pál, mert ki akarok szállni ennél a megállónál! Nem nagyon érdekel ez a szenvedés rész engem; szeretem az erőt, de nem szeretem ezt a szenvedést. Nem tudod, hogy a keresztények nem kell szenvedjenek?

A testünk mindig lázadozik a szenvedés ellen. A tanítványok is igen nehezen viselték azt, amikor Jézus a szenvedéseiről kezdett beszélni, és Péter azt kiáltotta: „Uram, távol álljon ez tőled!” De Jézus azt válaszolta erre: „Távozz tőlem, Sátán.”

Az embernek természetesen az az elképzelése, hogy őrizze meg magát a szenvedésektől, de Pál hajlandó Krisztust követni egészen a keresztségig. Teljesen meg akarja őt ismerni. Igen, ott van a feltámadás ereje, de sohasem tapasztalhatod meg a feltámadás erejét, ha először nem ismered meg a keresztet.

Jézus sem támadt fel a kereszt előtt. A feltámadás utáni életet mindig a keresztre feszített élet előzi meg. A feltámadás ereje a kereszten való szenvedés után következik, előbb tehát meg kell tapasztaljam a régi énem halálát.

*hasonlóvá lévén az ő halálához,
hogyan valamiképpen eljussak a halottak közül való feltámadásra.*

Hogyan tudsz eljutni a halottak közül való feltámadáshoz anélkül, hogy először meghaltál volna? Jézus nem tapasztalhatta meg a feltámadás erejét a kereszt előtt. A kereszt alapvető szükséglet volt számára ahhoz, hogy a feltámadás erejét megtapasztalhassa.

Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve és most megtapasztalhatom a feltámadás erejét. Sokan nem tapasztalhatták meg a feltámadás utáni élet erejét, mert elsompolyogtak, megszöktek a szenvedéstől, és a Krisztussal együtt való keresztre feszítéstől. Ragaszkodom a testi vágyakhoz, nem akarom a keresztre feszíteni! De sohasem tapasztalhatod meg Krisztus feltámadásának erejét, ha nem tapasztalod meg előtte a szenvedéseket.

Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus.

Szomorú, hogy sokan azt képzelik magukról, hogy befutottak a leki életük szempontjából, és felülnek a kis szobortalapzataikra, a kis elefántcsonttornyaikban.

Pál apostol azt mondja magáról, hogy „nem hiszem, hogy már befutottam volna, nem gondolom magam tökéletesnek, az Úr munkája még nincs befejezve bennem, de tovább hajtok, hogy elérjem azt, amire elhívtak a Krisztusban.”

Pál felismert valamit, ami mindannyiunk számára nagyon fontos lehet, akik Jézus Krisztus elhívását tapasztaltuk. Akkor amikor az Úr minket elhívott, neki már egy kész terve és célja volt mindannyiunk számára. Az Úr pontosan tudta azt, hogy mit szándékozott neked adni, hisz egy küldetést adott neked, hogy azt beteljesítsd.

Pál azt mondta, hogy még nem értem el azt a célt, amire az elhívásom szólt, még nem teljesítettem az Úr által kitűzött célt. Mindnyájan ugyanebben a cipőben járunk, hogy még nem teljesítettük az Úr számunkra kijelölt célját, hiszen azért hívott el az Úr minket, hogy Vele együtt tapasztalhassuk majd meg az Ő királyságának örökkévaló dicsőségeit.

Amikor majd befejezi velem a munkát itt lent, akkor egy napon, amint Jézus arcára feltekintve ott fogok ülni előtte, és odafordulok a mellettem ülő fickóhoz, és azt mondhatom, hogy „végre teljesítettem a számomra kitűzött célt.” Hiszen ez az amit az Úr kijelölt számomra, hogy Vele legyek az Ő királyságában, és részesüljek az Ő dicsőségéből.

Erre hívott el titeket is Isten, és kész van már a terve az életeitek számára. Jézushoz hasonlóan mi is azt kell mondjuk, hogy „az Atyám dolgaival kell törődjek.” Minden, amit a magam számára teszek elpazarolt idő és elpazarolt energia, mert megállítom Isten tervének kivitelezését. Mit teszek hát?

ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé

Sokan azt a hibát követik el, hogy megpróbálnak a múltban élni. Sokan rossz tapasztalatokat szereztek a múltban, és az a problémájuk, hogy folyamatosan visszamennek és újból és újból megismétlik ezeket. Nem haladnak előre egyáltalán, mert nagyon lefoglalja őket a múlt, és ezáltal mindig elkedvetlenednek a jövővel kapcsolatban.

Az Úr ösztönözhet valami jó cselekedetre, de sokszor az a legrosszabb, ha mindezt megosztod a barátaiddal, mert gyakran az a reakció, hogy azt a dolgot nem lehet megcsinálni, mert ezt már sokan megpróbálták és nem működött. Ezáltal a múlt bukásait használják fel arra, hogy a elkedvetlenítsenek attól, hogy bármit csinálj a jövőben.

Vannak olyanok viszont, akik visszatekintve a régi dicsőségeikben fürödnek, és ülnek a babérjaikon. Ez és ez voltam, ezt és ezt csináltam, csúcstartó voltam, ott a nevem a rekordok könyvében, de csak a múltamban élek, most nem csinállok semmit. Ezek az emberek ülnek a kocsmákban egy sör mellett és beszélgetnek a haverokkal azokról a gólokról, amiket régen rúgtak.

Szomorú, ha valaki mindig a múltbéli babérjain ücsörög, nem tekint előre. Mert lehet, hogy a múlt dicső volt, és nagyon izgalmas volt látni, hogy mit tett Isten, de sokkal inkább izgat az, hogy mit fog Isten csinálni ezután. Eddig még csak a felszínt kapargattuk az emberek életében végezhető dolgokkal kapcsolatban a Calvary-ban, csak éppenhogy elkezdünk megtapasztalni, hogy Isten hogyan árasztja ki a Szentlelkét, hogyan munkálkodik! Tehát ne dőljünk hátra csak azért, hogy a múlt glóriáját élvezzük, hanem feszüljünk neki és hajtsunk a cél felé.

A nekifeszülés szó itt a görög eredetiben agonizo, ami annyit tesz, hogy addig edzel az olimpiára, amíg fáj, és utána rádolgozol, hogy túljussál azon. Minden erőfeszítésedre szükség van, hogy a fájdalom közepette is tovább dolgozz, hogy meghaladhassad saját fájdalomküszöbödöt is. Addig futsz, amíg fáj, és

azt hiszed, hogy nem tudsz egyet sem tovább lépni, de ennek ellenére méysz tovább, és egyszer csak újból erőre kapsz, és azt érzed, hogy most már örökké futhatsz megállás nélkül. Ezt jelenti az agonizálás.

Pál azt mondta, hogy Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek.

Sokan csak azért futnak, hogy utána elmondhassák, hogy részt vettek a versenyben. Hányadik lettél? Hát nem fejeztem be, de futottam egy ideig. Pál azt mondta, hogy egy nyeri csak el a díjat és úgy fussatok, hogy elnyerjétek, adjatok ki magatokból mindent.

Akik tehát tökéletesek vagyunk, így gondolkozzunk, és ha valamit másképpen gondoltok, azt is kijelenti majd Isten nektek; ellenben amire eljutottunk, aszerint járjunk.

A keresztény élet törvénye az, hogy el kell felejteni a hátunk mögött levő dolgokat és nekifeszülünk az előttünk levő dolgoknak a cél szem előtt tartásával.

Legyetek követőim, testvéreim, és azokra figyeljétek, akik úgy élnek, ahogyan mi példát adtunk nektek. Mert sokan élnek másképpen: akikről sokszor mondtam nektek, most pedig sírva is mondom, hogy ők a Krisztus keresztjének ellenségei;

Sokan vannak olyanok, akik állandóan Jézus Krisztusról beszélnek, de Krisztus keresztjének ellenségei. Továbbra is olyan mértékben akarnak a testi vágyaik szerint élni, hogy a régi élet halála, a testi élet halála, a kereszt ténye irritáló számukra. Hallani sem akarnak erről az üzenetről, és azt akarják elhíttetni veled, hogy sikeres és jómódú kellene legyél, luxus körülmények között kell éljél, hiszen Isten gyermeke vagy, és mindez jár neked. Bármí, valóra vállhat, amit csak szeretnél, csak tartss ki és kérd Istent folyamatosan, hogy adja meg neked, mert jogod van Cadillac-at vezetni, a Rózsadombon élni, és minden testi vágyadat kielégítheted.

Érdekes része ez az egyháztörténelemnek, mert manapság azok, akik a testi vágyait akarják kielégíteni, mindezt lelki felsőbbrendűségként élik meg. „Ha elég hited lenne, akkor te is magánrepülőn száguldoznál” – mondják. Tragikus, mert ezek az emberek az áldozatvállaló élet, az önmegtagadás ellenségei. Pedig Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy ez az első lépés, meg kell tagadd önmagadat, fel kell vedd a keresztet és Őt kell kövessed.

Pál azt mondja, hogy itt vagyok, kövessétek az én példám, mert a régi életemet kárnak ítélték Krisztusért. Meg akarom ismerni Őt, a feltámadás erejét, de ugyanakkor meg akarom ismerni szenvedést és a keresztet is.

Azokat a dolgokat, amelyeket régen nyereségnek és fontosnak ítélték, most már kárnak ítélem és elfelejtem őket, mert az előttem levő célra összpontosítva nekifeszülök. Kövessétek a példám, és éljétek ez alapján ti is, mert vannak olyanok, akik nem ezen szabályok alapján élnek, hanem a testi vágyaik irányítják őket, és Krisztus keresztjének ellenségei. Nem Krisztus ellenségei, hanem Krisztus szenvedésének ellenségei.

az ő végük kárhozat, a hasuk az isteniük, és azzal dicsekszenek, ami a gyalázatuk, mert földi dolgokkal törődnek.

Ez a valóság. Sokan vannak ilyenek, akik az emberek előtt nagyon szenteskedők, és nagyon úgy tűnik, hogy az Úr dolgaival törődnek, de amikor leeresztenek, akkor csúnya szájuk van, disznó vicceket mesélnek, és kétszínű életet élnek. Pál idejében is léteztek ilyenek, és ma is sokan vannak, akiknek az

eszük a földi dolgokkal törődik, nem pedik a lelkiekkel. Főleg az érdeklí őket, hogy milyen márkájú autókat vezetnek, és hogy hogyan elégíthetik ki a testi kívánságaikat.

Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül, aki az ő dicsőséges testéhez hasonlónak változtatja a mi gyarló testünket, azzal az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket.

Pál azt mondja, hogy ne ragadjunk le a földi dolgokban, hanem ezekkel csak keveset foglalkozunk, mert a mi állampolgárságunk nem itt van. A Biblia szerint Ábrahám, és a többiek beismerték, hogy idegenek és vándorok voltak a földön, és mennyei hazát kerestek, mert kitzsítottként járták be a földet. Jézus is kitzsítottként vándorolt a földön, semmit nem akart birtokolni itt. Miért? Mert a mennyei királyság érdekelte.

Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlónak leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.

Íme, titkot mondok nektek: nem fogunk ugyan mindnyájan elhunyni, de mindnyájan el fogunk változni. Hirtelen egy szempillantás alatt, az utolsó harsonaszóra; mert meg fog szólalni a harsona, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, mi pedig elváltozunk.

Mert e romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie, és e halandónak halhatatlanságba.

Amikor pedig (ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és) ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: „Teljes a diadal a halál fölött!

Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?”

Amikor Jézus Krisztus eljön, mindnyájan egy átalakuláson fogunk keresztülmenni, új testet kapunk, az örökkévaló házat, amelyet Isten ad majd a lelkünknek.

JAVITVA

Ezért tehát, testvéreim, akiket szeretek, és akik után vágyódom, örömöm és koronám, így maradjatok meg az Úrban, szeretteim!

Az apostol a szívét árasztja ki a filippi gyülekezetre, ez nyilvánvaló szeretetének túlcordulása a hívek felé.

Volt néhány asszony Filippiben, akik állandóan vitatkoztak egymással, és ezekhez intézi a következő sorokat.

Evódiát intem, és Szüntükhét is intem, hogy legyen közöttük egyetértés az Úrban. Sőt téged is kérlek, hűséges munkatársam

Nem tudjuk pontosan, hogy Pál kire céloz e helyen, sokat találgattak ezzel kapcsolatban. Lehet, hogy a Filippiben levő megtért börtönörhöz intézi szavait, és vannak olyanok, aki a börtönör feleségére gondolnak, de ez nem tűnik túl valószínűnek.

segíts nekik, akik együtt küzdöttek velem az evangéliumért; Kelemennel és a többi munkatársammal is, akiknek a neve benne van az élet könyvében.

Amikor Pál Filippibe érkezett, akkor először egy folyó mellett imádkozó asszonycsoporttal osztotta meg az evangéliumot, akik között ott volt Lidia is. Ezek a következő héten szóltak a barátaiknak, és egy

hatalmas tömeg gyűlt össze, hogy hallgassák Pál bizonyágtételét Jézus Krisztus evangéliumáról. Az Úr munkája itt az asszonyokkal kezdődött, és így a Filippi gyülekezetben ők igen fontos szerepet játszottak.

Lukács evangéliumának 10.-ik fejezetében olvashatjuk, hogy miután Jézus kiküldte a tanítványokat kettessel, hogy hirdessék az evangéliumot, visszatértek, és azt mondták Jézusnak, hogy „Szenzációs volt, sokan meggyógyultak, a vakok látni kezdtek, és még a tisztátalan lelkek is a mi hatalmunk alá kerültek.” Jézus azt válaszolta, hogy *ne annak örüljete, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljete, hogy a nevetek fel van írva a mennyben.*” Ez a legfontosabb dolog számomra.

Az Élet Könyve Istennél van, és nagyon izgalmas dolog tudni, hogy az én nevem benne van abban a könyvben. A Jelenések Könyvének 20.-ik fejezetében olvashatjuk, hogy Isten nagy fehér trónusa előtt kinyitották a könyveket, és János azt írja:

És láttam, hogy a halottak, nagyok és kicsinyek a trónus előtt állnak, és könyvek nyitattak ki. Még egy könyv nyitattott ki, az élet könyve, és a halottak a könyvbe írottak alapján íteltettek meg cselekedeteik szerint.

A tenger kiadta a benne levő halottakat, a Halál és a Pokol is kiadták a náluk levő halottakat, és megíteltetett mindenki cselekedetei szerint.

És a Halál és a Pokol belevetett a tűz tavába: ez a második halál, a tűz tava.

Itt is szó van az Élet Könyvéről.

Érdekes, hogy Isten könyvében benne vannak azoknak a nevei, akik a mennyei királyság örökösei. Mikor írta be Isten a te én nevedet az Élet könyvébe? Gondolod, hogy a megtérésed napján történt ez? Nem.

A Jelenések könyvében azt olvashatjuk, hogy már a föld teremtése előtt bekerült a nevünk az Élet könyvébe. Hogy tudta ezt megcsinálni? Mert Ő az Isten, és okosabb, mint te. Mindent tud, és nem tud semmi újat tanulni. Ezért Ő mindig tudta, hogy ki fog megtérni, és ezért beleírta ezek nevét az Élet Könyvébe még a teremtés előtt.

Boldogok lehettek, hogy már akkor ismert titeket, és beírta a neveteket oda a föld teremtése előtt.

Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete.

Mindig örülhete az Úrban, főleg azért, hogy beírta a nevemet az Élet Könyvébe, köszönöm Istenem! Egy szomorú, megsavanyodott keresztény nem jó tanubizonyás Jézus Krisztus evangéliuma számára.

A ti szelídségetek legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel!

Itt Pál inkább arra utal, hogy éljenek mértéktartóan, mert közel az Úr eljövele.

Semmiért se aggódjatek, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjatek fel kéréseiteket Isten előtt;

Az aggodalomra a válaszuk az imádság, és az elkötelezettség. Pontosan azokért a dolgokért kell imádkozzak, amelyek aggodalomra készetnek, és miután imádkoztam ezekkel kapcsolatban, Istenre kell bízam a megoldásukat.

Tudnom kell, hogy ha már egyszer Isten kezébe adtam a dolgokat, akkor Ő a saját dicsőségére fogja megoldani ezeket. Lehet, hogy nekem nem fog tetszeni a megoldás, mert én nem úgy akartam volna, de köszönöm Istennek, hogy nem én irányítok, és köszönöm, hogy Ő ura minden körülményemnek.

Ha én irányítanám az életemet, akkor a lehető legrosszabb dolgokat tenném vele, miközben azt hinném, hogy minden jó, amit teszek. Ha engednék a gyerekeitek, akkor csak és kizárólag fagyaltot ennének, én is így irányítanám az életemet, hogy csak édes legyen és tejszínhabos. Lazára venném a dolgokat, de nem ez az út.

Gyakran nehézségek és problémák jönnek, sokmindent nem értek, de a hitem megpróbáltatik, és erősödik, mert megtanulok akkor is Istenbe bízni, amikor nem látom az utat. Az élet nehéz és fájdalmas volt, tele szenvedéssel, de semmiért sem adnám a tanultakat, mert hatalmasat nőttem, az Istennel való kapcsolatom mindentől jobb és jobb lett, és ez sokkal de sokkal többet számít, mint a szenvedések.

imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással

Az imádság egy igen széleskörű kifejezés, Istennel való közösséget jelent. Az imádság nem monológ, hanem párbeszéd. Nagyon fontos, hogy várjunk Istenre, hogy Ő is beszélhessen velünk, majd mi magunk is szóljunk Hozzá.

Sokan monológnak gondolják, elmondanak mindent, majd felállnak és elmennek, de nem várják meg Isten válaszát. Az évek során arra jöttem rá, hogy sokkal fontosabb, hogy Isten beszéljen velem, mint az, hogy én beszéljek Vele. Meg vagyok győződve arról, hogy amit Isten nekem akar mondani, az sokkal fontosabb, mint az, amit én akarok Istennek mondani.

A könyörgés is az imádság része, amelynek során a kéréseimet ismertetem Isten előtt. Ez a saját szükségleteim és mások szükségleteinek Isten elé tárása.

Az Úr imáját megnézve: „Miatyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a Te neved”, láthatjuk, hogy az Isten nagyságának, és dicsőségének felidézésével kezdődik.

Az általános könyörgés következik: „Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, úgy a mennyben, mint a földön.”

Ezután következnek a specifikus, közeli időre vonatkozó kéréseink: „A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek. Ne vigyél minket kísértésekbe, és szabadíts meg minket a gonosztól.”

Ismét hálaadás, magasztalás következik: „Mert Tied az ország, a hatalom, és dicsőség mindörökké.

Tehát magasztalással kezdődik és végződik, és közöttük találhatók a kérések.

és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.

„Most mit csinálsz ezzel a problémával?” „Imádkoztam érte” „Jó, jó, de mit fogsz csinálni?” „Imádkozom” „Rendben, de valamit tenni is kell, nem?” Nem, Isten el fogja rendezni, békesség van a szívemben, mert az Isten kezébe adtam a dolgokat, és nem küzdök vele többet. És most pedig megnyugszom, olyan békességem lesz, amely minden emberi értelmet meghalad. Saját értelmemet is meghaladja, mert nem értem, hogy miként tudok nyugalomba lenni ilyen körülmények között.

Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jóhírű, ha valami nemes és dicséretes, ezeken gondolkozzatok!

Ez elég rendesen kizárja a televíziózást, nem igaz? Nap mint nap egyre csak árad belőle az agy beszennyezése, az egész világot megfertőzi a televízió és a filmipar. Az embereket a pusztulás felé viszi,

mert olyan dolgokon gondolkodnak, ami tisztátalan, trágár, mocskos, erkölcstelen és hazug. De nem ezeken a dolgokon kellene gondolkozzatok.

Tragikus, hogy az emberek lefekvés előtt TV-t néznek, mert így mélyen a fejükbe ültetik azt a szemetet. Rájöttem, hogy az a dolog, amire közvetlenül elalvás előtt gondoltam az meg is marad bennem. Gyerekként megtanultam azt, hogy bármilyen hosszú verset képes vagyok bemagolni, ha elalvás előtt háromszor elolvasom. Reggel aztán felkeltem, és el tudtam mondani az egészet. Úgy tűnik, hogy az éjszaka folyamán az agyad tovább dolgozik az utolsó gondolatokon.

Érdekes, hogy a tisztességes, igazságos, tiszta, szeretetreméltó gondolatok helyett inkább a sebeinket szeretjük nyalogatni, a csalódásokon, a kiábrándulásainkon gondolkozunk.

Amit tanultatok és átvettetek, hallottatok és láttatok is tőlem azt tegyétek, és veletek lesz a békesség Istene!

Amikor Pál apostol az efezusi vénekkel beszélt, azt mondta, hogy „naponta veletek voltam, tanítottalak és magam is megmutattam mindent.” Az élete példaként állt mások előtt, az általa hirdetett dolgokat bemutatta az embereknek.

Mindig is így kellene legyen, hogy nemcsak kijelentjük az igazságot, hanem be is mutatjuk az életünkön keresztül.

Nagy volt az örömöm az Úrban, hogy végre felbuzdultatok a velem való törődésre. Mert gondoskodtatok volna, de nem volt rá alkalmatok.

Másszóval, tudom, hogy segítséget akartok küldeni, de nem volt alkalmatok ezt megtenni korbban. Emlékeztek, hogy Epafroditosz hozta el Rómába a Filippi gyülekezet ajándékát Pál számára.

Nem a nélkülözés mondatja ezt velem, mert én megtanultam, hogy körülményeim között elégedett legyek.

Milyen létfontosságú lecke ez számunkra! A körülményeink nem mindig lehetnek kellemesek. Pál is börtönben volt, 24 órán keresztül egy római katonához láncolva, de mégis elégedett volt, mert megtanulta, hogy az legyen minden körülményben.

Tudok szûkölködni és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, a bővölködéssbe és a nélkülözésbe egyaránt.

Bármilyen helyzetben elégedett vagyok, mert megtanultam, hogy az életem Isten kezében van.

Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.

És itt a titok. Bővölködhettek, lehetek szegény, mindent megtehetek Krisztusban, mert Ő megerősít engem.

János evangéliumának 15.-ik fejezetében Jézus a tanítványaihoz fűződő viszonyáról beszélt, azt mondta nekik:

Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda.

Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.

Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek.

Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.

Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.

Elhiszitek-e ezt? Én sokáig nem hittem el. Az Úr be kellett ezt bizonyítsa számomra. Azt gondoltam, hogy vannak értelmes dolgok, amiket meg tudok csinálni saját erőmből is, és sokáig próbálkoztam azzal, hogy Istennek átadjam a saját áldozataimat. Egy napon aztán, évek szenvedései után rájöttem az igazságra, hogy „nélküle semmit sem tehetek.”

Istennek hála, ugyanazon a napon azt is megtanultam, hogy *Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.* Nem vagyok hát teljesen letörve, mert nem tudok semmit tenni saját magam, inkább örülök, mert mindent megtehetek az Ő erejében. Alapvető dolog a keresztény növekedésünk szempontjából, hogy e két verset megtanuljuk: *mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni*, mondta Jézus és *Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem*, mondta Pál.

Mégis jól tettétek, hogy közösséget vállaltatok velem nyomorúságomban. Azt pedig tudjátok ti is, filippiek, hogy az evangélium hirdetésének kezdetén, amikor eltávoztam Macedóniából, az ajándékozás és elfogadás tekintetében egyetlen gyülekezet sem állt velem kapcsolatban, csak ti egyedül,

Makedóniában volt több más gyülekezet is, amelyet Pál alapított: a thesszalonikai, a bereai, de az egyetlen gyülekezet, amely teljes erejéből támogatta Pált az a filippi gyülekezet volt.

mert egyszer-másszor Thesszalonikába is küldtetek szükségleteimre. Nem mintha az ajándékot kívánnám, hanem azt kívánom, hogy bőségesen kamatozzék az a ti javatokra.

Ez igen! Pál megköszöni nekik, amit küldtek, de nem azért, mert vágyott az ajándéokra, hanem azért, hogy ez a cselekedetük gyümölcsöt hozzon számukra.

Istennek érdekes könyvelési rendszere van, amelyben az általatok a Királyság javára eszközölt befektetések a ti kontótokra gyümölcsöznek.

Jézus azt mondta, hogy *„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdá megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészti meg, és ahol a tolvajok sem ássák ki, és nem lopják el. Mert ahol a kincséd van, ott lesz a szíved is.”*

Isten a misszionáriusokat támogató személy részére beszámítja a missziós munka gyümölcsét. *Hogyan hallják meg igehirdető nélkül? És hogyan hirdessék, ha nem küldtetek el?*

Azok tehát, akik elküldik őket, ugyanúgy részesülnek a szolgálat gyümölcséből, mint azok, akik elmennek. Ezért nagyon óvatosan akarom támogatni a szolgálatokat, mert biztos akarok lenni abban, hogy az egy hatékony, Isten érdekében végzett szolgálat legyen.

Sok sarlatán van a világban, akik a saját pénztárcájukat tömik meg, ahelyett, hogy Istennek szolgálnának. Legyetek óvatosak ti is a pénzetek befektetésével kapcsolatban.

Pál azt mondta, hogy bőségesen kamatozzék a javatokra, de van olyan befektetés, aminek nem akarom a kamatait az én számlámon látni. Biztos akarok lenni abban, hogy valós és értelmes munkát végeznek Istenért, amely gyümölcsöket kamatozik.

Átvettem mindent, és bővelkedem. El vagyok látva, miután megkaptam Epafroditosztól, ami tőletek jött olyan kellemes illatként és kedves áldozatként, amely tetszik az Istennek.

Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségéteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban.

Milyen dicsőséges ígéret ez! „Ha Isten a saját Fiát nem kímélte tőlünk, akkor mennyivel inkább ad meg mindent számunkra.”

A dicsőség pedig Istenünké és Atyánké örökkön-örökké. Ámen.

Köszöntetek minden szentet a Krisztus Jézusban. Köszöntenek titeket a velem levő testvérek.

Köszöntenek titeket a szentek mind, főként pedig a császár udvarából valók.

A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen a ti lelketekkel!

Milyen gyönyörű levél ez a filippiekhez!

Isten adja, hogy gyarapodjatok az Ő szeretetében a Lélekkel teli életetek során, lássátok beteljesülve Isten ígérétét. Ő minden szükségleteteket betölti lelkileg, pénzügyileg és egészségileg, az Ő gazdagságának és dicsőségének megfelelően a mi Urunk, Jézus Krisztusban.

85 perc